

снѣгъ, свѣткаше само едно живо вжгленче.

— Мамо, има ли вжглища още? — попита Ангелчо.

— Нѣма! — отвърна майката и въ гласа ѝ сякашъ заби жално едно далечно звънче. Я ми сложи и твоето балтонче, да се постопля малко!

Ангелчо съблѣче окърпеното си палте, разпери го, покори майката, погледна я и сърдцето му изтръпна.

Какво да правя сега, рече си той, като си имахъ само една майка на този свѣтъ и тя легна болна!

Две бистри сълзи, като изъ студено изворче се нанизаха въ крайчеца на очитѣ му, увис-

наха надолу, като две звънчета. Той погледна пакъ жълтото чело на майката и горчива мжка потече по цѣлото му тѣлце.

Въ тржбата свирѣше вѣтрѣтъ Навънка падаше едѣръ снѣгъ и трупаше камарки по коминитѣ.

— Трѣбва да се напали печката, — рече си Ангелчо, нѣма какво! — и безъ много да му мисли изкочи навънка. Застана на срѣдъ двора, като пѣтле, огледа оградата по която снѣгътъ бѣше написалъ една бѣла черта, като вжже. Очитѣ му паднаха на една счупена дъска. Той се доближи, откова я.

— Ей, разбойникъ, какво правишъ? — извика единъ гласъ като камбана. Ангелчо се сепна, изтръва счупената дъска и застана като закованъ. Обърна глава — стопанинътъ.

— Какво къртишъ тарабитѣ! — сопна се той и сви вежди.

— Мама е болна, пъкъ нѣмаме вжглища, — рече Ангелчо, — още не сж се раздавали! — и наведе глава, отъ срамъ.

— Е, като е болна, та трѣбва да ми изгоришъ градежа, а! Хубава работа! — добави той и си влѣзе вжжи.